

Život a vzpomínky Karly

Napsala Veronika Pušková, Ilustrovala Matylda Langrová a nahrával rozhovor Šimon Vítek.

Věnováno Karle Čermákové

Děkujeme, že jste se s námi podělila o svůj příběh.

Bylo záživné poslouchat životní příběh právě z Vašich úst.

Předmluva

Bylo nám velmi příjemné poslouchat zážitky a vzpomínky paní Karly. Naším cílem je snaha předat její zajímavý životní příběh i jiným posluchačům. Ilustrace této knihy doplňují příběh.

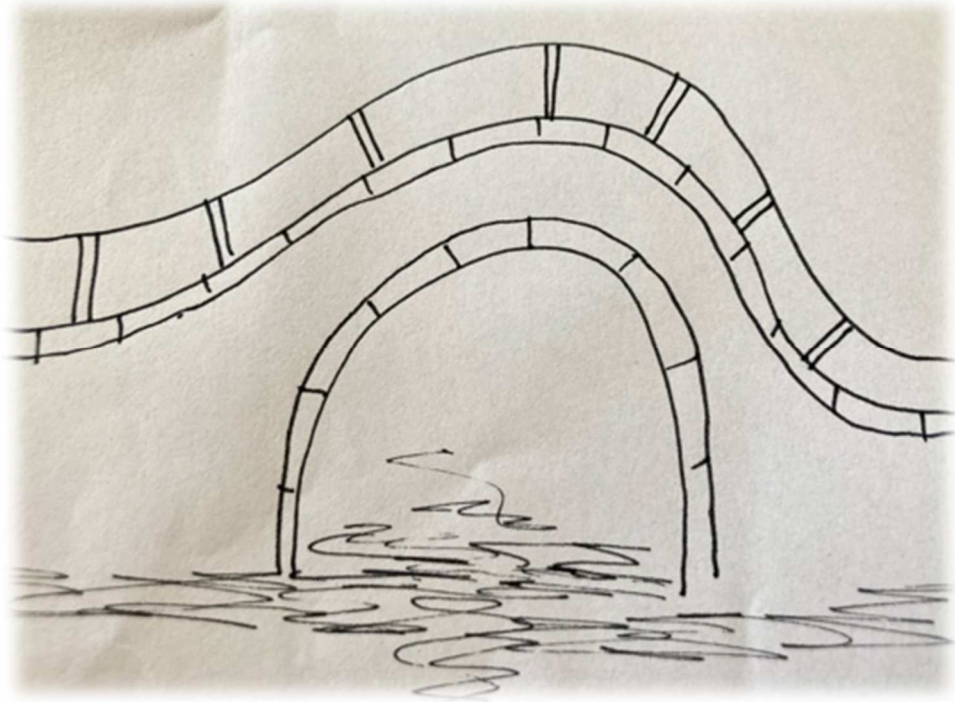
květen-červen 2023

Dětství

Mé jméno je Karla Čermáková. Narodila jsem se 2. 2. 1944.
Vyrůstala jsem s rodiči a se dvěma staršími sestrami u Bučovic ve vesnici Vícemilice. Dětství jsem měla perfektní. Věčně někde venku.

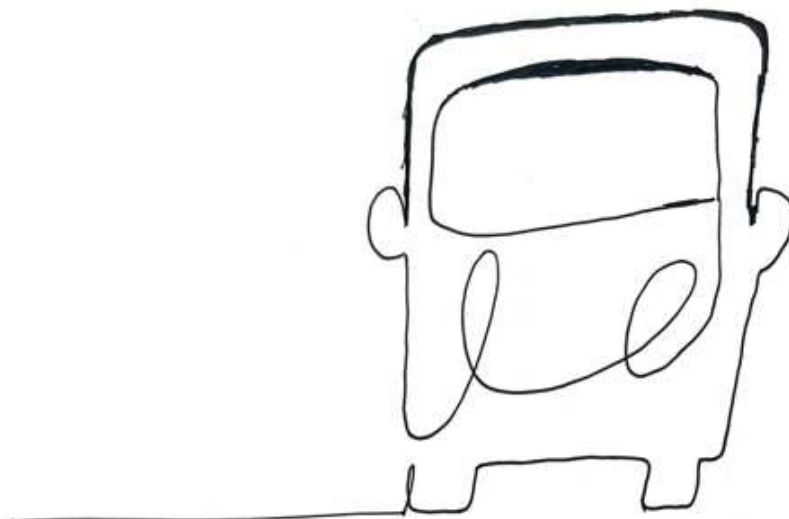
Pamatuji se, že když se chodilo na návštěvu, tak se poslouchalo, co kdo říká, neboť tehdy ještě nebyly žádné mobilní telefony, a tak jsme se dozvídali různé informace.

U nás na vesnici teče řeka Litava. Tam jsme se chodili věčně jako děti koupat. Vyhrabávali jsme tam mušle a skákali z mostu dolů do řeky. Kdyby se jen poslouchala ta starší generace, neboť oni věděli, že tam, kde jsme si hráli, tak tam to bylo celé podminované. Za války se řeka podminovala, aby se přes řeku k nám nikdo nedostal. To jsme ovšem nevěděli, ale naštěstí se nikomu nic nestalo.

Studium

Ve Vícemilicích jsem taky začala chodit na základní školu na první stupeň. Ve třídě nás bylo hodně, protože to tak na vesnici zkrátka bývalo. Říkalo se nám „válečné děti.“ Od šesté do osmé třídy jsme začali chodit na druhý stupeň do Bučovic. To jsme šli vždycky buď autobusem nebo pěšky. Vždycky nás byla banda a to byla vždy zábava. Smáli jsme se a mluvili spolu.

Tehdy po osmé závěrečné třídě jsem šla studovat na gymnázium. Tehda se tomu říkávalo „jedenáctiletá střední“. Po maturitě jsem jela do Brna na Pedagogický institut v Poříčí. Studovala jsem český jazyk a výtvarnou výchovu. Myslím, že jsem si vybrala dobře. Byla to velká změna. Na vysoké je to taky tak se sevřeným žaludkem a se stresem, ale nelituji toho. Byl tam ovšem jeden problém - všichni tam museli umět hrát na nějaký hudební nástroj.

Vybrala jsem si tedy housle. Jako profesora houslí jsme dostali houslistu z Janáčkova divadla. Měl ovšem jednu věc, kterou nesnášel. On nesnášel dlouhé nehty. Ach, to vždycky bylo řečí! „Šuprtová, Šujanová ukažte mně nehtíčky“. Museli jsme mu vždycky ukazovat své ruce.

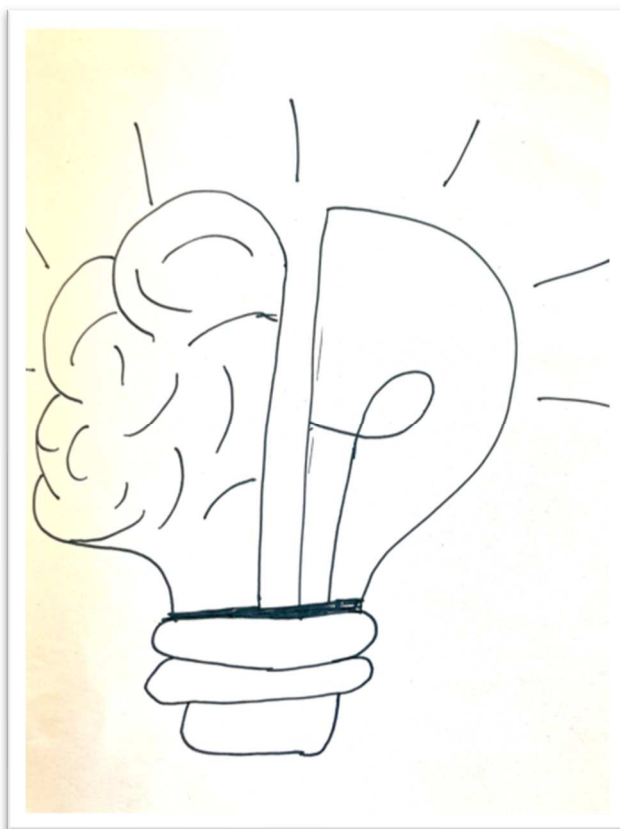

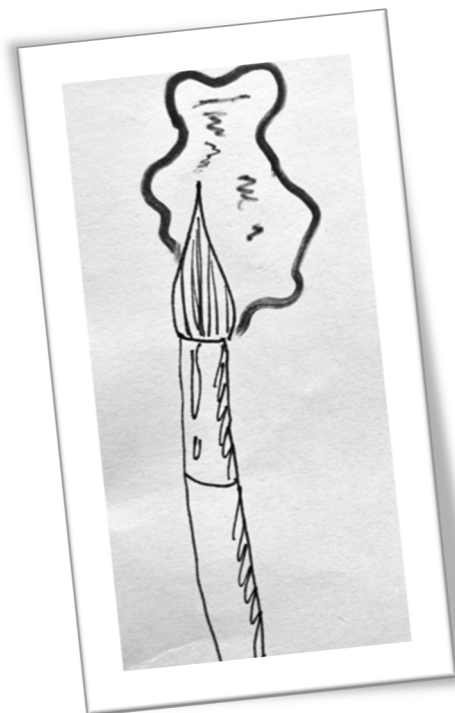

Jelikož jsem se první rok nedostala na koleje, bydlela jsem u tety. Když jsem vstala ráno a čekala třeba na šalinu, na rameni jsem měla pouzdro. Lidé na mě mluvili a kolikrát mě i poprosili, jestli bych jim i něco nezahrála. „Prosím vás, zahrajte nám něco, aby nám tady nebylo tak smutno!“ Často jsem si ale pomyslela: „Ach, jen kdyby jste věděli, jak hraju, to by vám už tak veselo nebylo.“

Život jako učitelka

Jako učitelka jsem začínala v Praze. Šest roků jsme tam bydleli. Pak jsme si zde v Mikulově sehnali byt a od té doby jsem učila na Základní škole Valtická v Mikulově. Nikdy jsem o svém povolání nepochybovala.

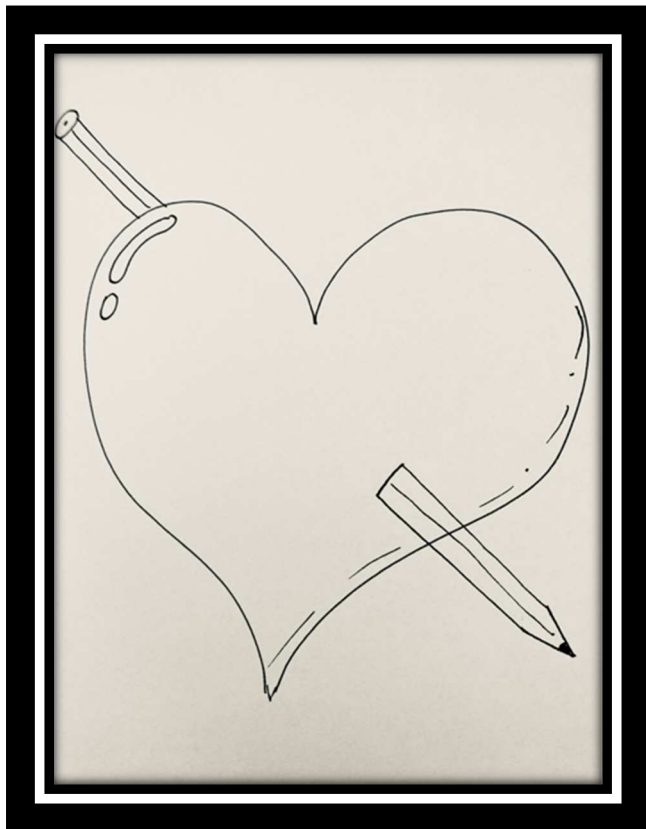
V prvním poschodí školy jsou nalevo dvě třídy. V té první třídě se učila výtvarná výchova. Ta třída je propojená s kabinetem a když jsem měla výtvarnou výchovu a potřebovala jsem jít pro nějaké pomůcky, tak jsem si nechávala otevřené dveře. Oni si malovali a kreslili a já jsem přes celý kabinet pustila přes magnetofon písničku od Freddieho Mercuryho Barcelona. Žáci se vždycky lekli, ale postupem času sami hudbu k malování vyžadovali. Tak jsme si malovali a pouštěli si k tomu muziku. Učila jsem také hudební výchovu. Toho jsem se bála.

S dětmi jsme často jezdili na výlety s batohem na zádech. Museli jsme jít vždy tak, abychom stihli oběd. Žáci měli vždycky větší hlad než učitelé. Tak to bylo vždycky. Když jsem učila devátou třídu, na výlet jsme jezdili do Malé Fatry na čtyřdenní výlet. Chodili jsme tam po horách a dětem se to moc líbilo. Byla jsem tam mnohokrát a je to tam překrásné.

Osud

Se svým manželem jsme se potkali na Slovensku na výstupu na Rysy. Je to jako by to bylo včera. On byl v Bučovicích na vojně. Taková náhoda. Nevím, jestli to byl náhoda nebo osud, ale jsem za to moc ráda.

Spolu jsme měli dvě děti. Dceru a syna.

Teď už mám od syna jednu desetiletou vnučku a od dcery také jednu. Ta teď žije v Zaječí a má dvě dcery. Moje dvě pravnoučata. Jedné je osm let a druhé bude jeden rok. Jsem dvakrát prababička. Jsou zdravé a šikovné. Když byly malé, tak jsem pomáhala, jak to šlo.

Cestování

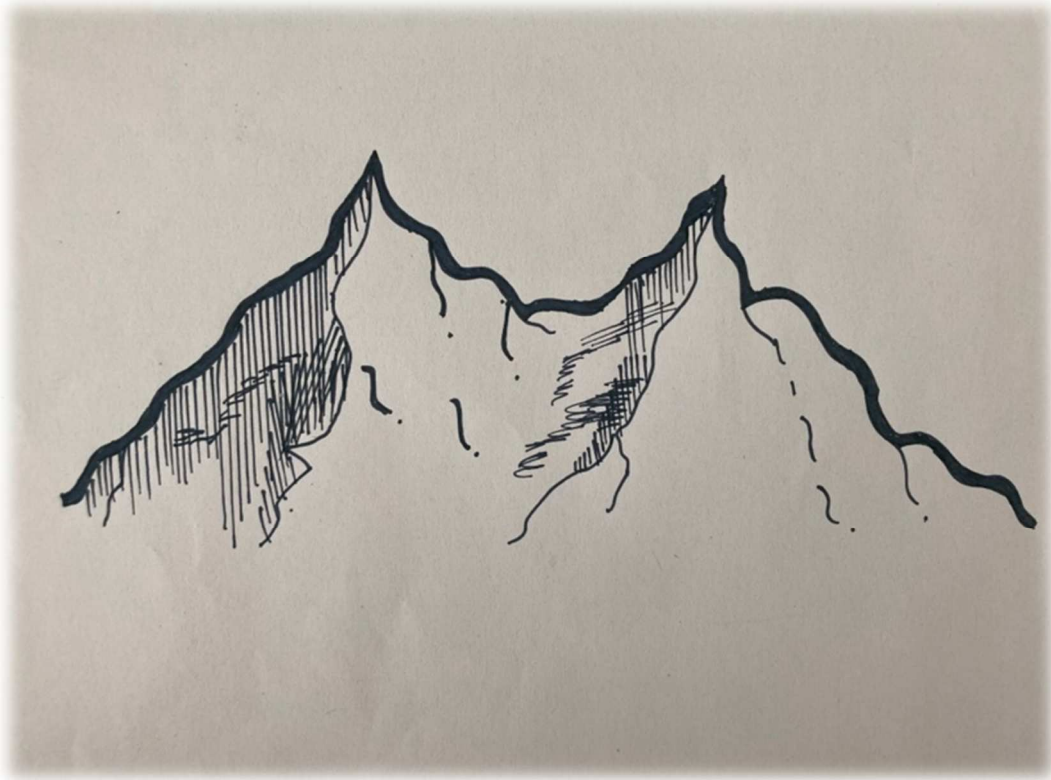
Lítali jsme hodně do Řecka. Tam se musíte podívat! V Řecku jsem byla naposled před dvěma roky se synem a vnučkou. Mám krásné vzpomínky.

I v Itálii jsem byla. Byla jsem v Benátkách a ve Florencii.

Na Slovensku je taky krásně. Vždycky jsem říkala, že Slováci si to nezaslouží mít takovou krásnou krajinu a nádherné hory.

Vzpomínky

To stáří je všechno o vzpomínkách. Takové zážitky, které jsem zažila, ty už dnes nezažiji. Samozřejmě že bych mohla jet do zahraničí nebo na nějaký zájezd, ale dovolené mám spojené se vzpomínkami. Když se sejdou staří lidé, tak se vzpomíná.

*Snažte se a nepokazte si svůj život. Od všech takových lidí, kteří by vám ho mohli pokazit, se držte dál. Užívejte si ho, dokud můžete.
Ráda jsem vás poznala.*

Karla

Doufáme, že se vám zpracování našeho projektu líbilo.

Napsala: Veronika Pušková

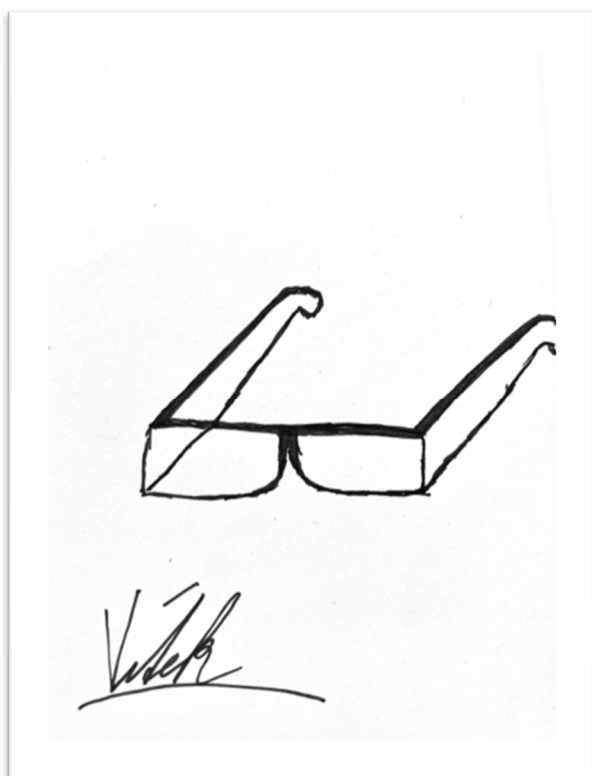
Ilustrovala: Matylda Langrová

Rozhovor nahrával: Šimon Vítek

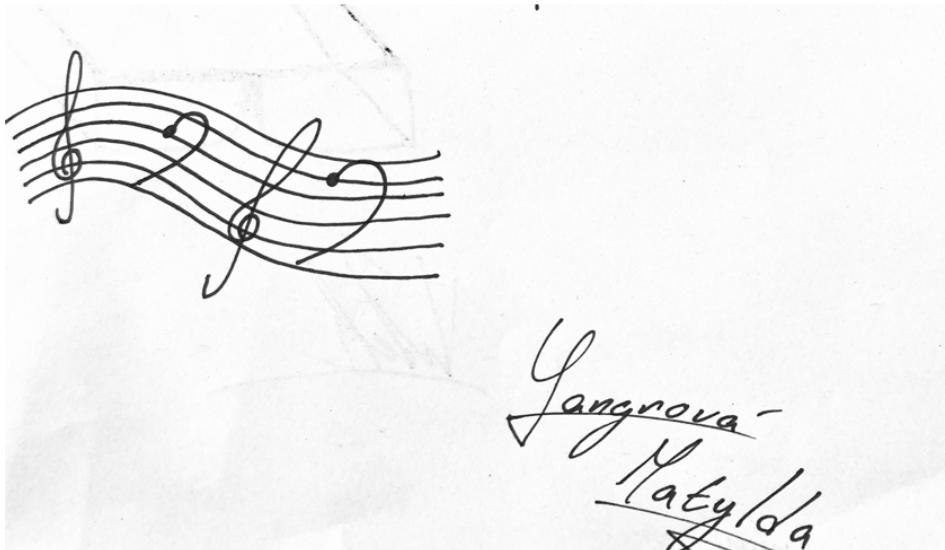
Paní Karla na mě působila jako příjemná a soucitná osoba. Jako taková babička z pohádek. Její příběhy a historky se strašně hezky poslouchaly. Zná hodně lidí, které známe také. Cítila jsem se velmi příjemně, když jsme se navzájem poslouchali. Jde vidět, že i přes věkový rozdíl si obě generace mají co říct.

Karla Čermáková je člověk, který na mě působí velmi pozitivně, vidím v ní mou babičku a cítím z ní pozitivní energii. S paní Karlou se mi povídalo skvěle, panovala dobrá nálada. Líbilo se mi, že nám vyprávěla hodně vtipných historek.

Paní Karla na mě působí jako velice milá a sympatická žena. Její život byl hodně pestrý. Když ještě učila na ZŠ Mikulov, Valtická, poznala spoustu žáků, na které dodnes vzpomíná. Někteří z nich jsou našimi rodiči nebo rodinnými příbuznými. Je to úžasná osobnost s vášní ke knihám a kreslení.

Proč je obálka knihy červená?

Paní Čermáková na prvním setkání s námi na sobě červený svetr, který se nám zalíbil tak moc že jsme si z toho vzali inspiraci.